

Sygn. akt VII U 579/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 sierpnia 2019 r.

w Warszawie

sprawy B. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 8 lutego 2019 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. S. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 22 grudnia 2018r. do dnia 30 listopada 2019r.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona B. S. (1) w dniu 14 marca 2019 roku złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 lutego 2019 roku, znak: (...) na mocy której odmówiono jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca w uzasadnieniu wskazała, iż jest po operacji nadgarstka prawej ręki (24 sierpnia 2017 r.) oraz rewizji tego zabiegu (16 maja 2018 r. - błędnie przez odwołującą wskazane, że w dniu 16 maja 2019 r.). Odwołująca wskazała, iż pomimo intensywnej rehabilitacji, ręka boli przy każdym ruchu. Blizna pooperacyjna jest gruba, twarda i bolesna, ponieważ nerw pośrodkowy jest wrośnięty na długości 9,5 mm w bliznę. P. IV i V oraz część dłoni poniżej są odrętwiałe, nie ma w nich pełnego czucia, a w bliznę wrośnięta jest gałązka czuciowa. Poziom bólu pomimo stosowania terapii farmakologicznej jest nieakceptowalny. Odwołująca wskazała, że oczekuje na zabieg ostrzyknięcia nerwu pośrodkowego tłuszczem pobranym z okolicy pępka oraz podaniem sterydu w bliznę, który to zabieg ma się odbyć w dniu 9 maja 2019r. Odwołująca wskazywała, iż ręka jest bardzo słaba, schorzenie powoduje brak możliwości podniesienia kubka z herbatą, brak możliwości podparcia się tą ręką, brak możliwości przytrzymania się w autobusie, zaś w zwykłych domowych czynnościach potrzebuje ona wsparcia domowników. Odwołująca powołała się na inne schorzenia, w tym związane z lewym biodrem i kręgosłupem, cukrzycą, prawym stawem skokowym, mięśniakiem macicy, kamicą nerkową i nadciśnieniem (odwołanie k. 3 – 4 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 kwietnia 2019 roku wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ

rentowy podniósł, że komisja lekarska orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2019 roku uznała, iż odwołująca się nie jest niezdolna do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca B. S. (1), urodzona w dniu (...) ostatnio była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. w okresie od 1 grudnia 2016 r. do 30 czerwca 2017 r. na stanowisku samodzielnej księgowej. W roku 2017 leczyła się z powodu naruszenia narządu ruchu. Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. przyznał odwołującej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 grudnia 2017 r. do dnia 24 lutego 2018 r. zaś decyzją z dnia 14 lutego 2018 r. przyznał jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 25 lutego 2018 r. do dnia 24 czerwca 2018 r. Następnie decyzją z dnia 10 lipca 2018 r. organ rentowy przyznał odwołującej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 25 czerwca 2018 r. do 22 września 2018 r. zaś decyzją z dnia 1 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 23 września 2018 r. do dnia 21 grudnia 2018 r. (świadcstwo pracy k. 79 a.r. – nieokreślony tom a.r., orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 1 grudnia 2017 r. k. 13 tom II a.s., decyzja z dnia 29 grudnia 2017 r. k. 19 a.r. tom II, decyzja z dnia 14 lutego 2018 r. k. 31 a.r. tom II, decyzja z dnia 10 lipca 2018 r. k. 39 a.r. tom II, decyzja z dnia 1 października 2018 r. k. 47 a.r. tom II)

W dniu 22 listopada 2018 roku ubezpieczona złożyła wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy – akta organu rentowego – k. 1 a.r. nieokreślony tom)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołująca została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 21 grudnia 2018 roku uznał, iż B. S. (2) nie jest niezdolna do pracy. Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 15 stycznia 2019 r. ponownie nie uznano odwołującej za osobę niezdolną do pracy. Komisja lekarska wskazała w uzasadnieniu, iż orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji z przebiegu leczenia, kart informacyjnych z leczenia szpitalnego w okresie: 2017 r. – 2018 r., zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących w dniach 12.12.2018 r., wyników badań dodatkowych. Komisja wskazała, iż dysfunkcja stwierdzona badaniem bezpośrednim, wynikami badań zgromadzonymi w dokumentacji medycznej, narusza sprawność organizmu w stopniu niewielkim, naruszenie organizmu ma charakter przewlekły. Naruszana sprawność nie powoduje jednakże utraty zdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, zaś przekwalifikowanie zawodowe jest niecelowe. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 21 grudnia 2018 roku k. 94 a.r. nieokreślony tom, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 stycznia 2019 r. k. 98 a.r. nieokreślony tom).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dniu 8 lutego 2019 roku decyzję, znak:(...) na mocy której odmówił B. S. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż nie został spełniony warunek niezdolności do pracy, albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2019 r. ustaliła, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Jednocześnie w decyzji wskazano, iż ZUS przyjął za udowodnione okresu nieskładkowe w wymiarze 2 lat, 11 miesięcy i 22 dni, okresy składkowe 25 lat, 2 lata 15 dni, staż sumaryczny to 28 lat 2 miesiące i 7 dni (decyzja z dnia 8 lutego 2019 roku – k. 214 a.r. nieokreślony tom)

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego B. S. (1) złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie k. 3 – 4 a.s.)

W toku postępowania, Sąd postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa i ortopedy celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała, (postanowienie z dnia 12 kwietnia 2019 roku k. 10 a.s.)

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń ortopedycznych odwołującej, Sąd Okręgowy uwzględnił opinię biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy traumatologa z dnia 15 maja 2019 roku, zgodnie z którą odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy od zakończenia świadczeń rehabilitacyjnych do dnia 30 listopada 2019 r. Biegły

rozpoznał u ubezpieczonej nawrotową neuropatię nerwu pośrodkowego, wymagającą leczenia operacyjnego. Biegły wskazał, iż o nawrotowej neuropatii świadczą badanie USG i (...) oraz obserwacje w dokumentacji leczenia ambulatoryjnego. Zdaniem biegłego, leczenie operacyjne wykonane w dniu 9 maja 2019 r. rokuje poprawę (opinia biegłego ortopedy traumatologa z dnia 15 maja 2019 roku k. 15-17 a.s.).

Biegły sądowy neurolog ze względu na stan neurologiczny odwołującej nie stwierdził niezdolności do pracy odwołującej (opinia biegłego sądowego neurologa z dnia 21 czerwca 2019 r. k. 32-34 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach rentowych ubezpieczonej oraz w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i neurologii. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd zważył, że dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie ma opinia sporządzona przez biegłego sądowego ortopedy powołanego w sprawie, albowiem opinia ta pozwala na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującej. Zdaniem Sądu opinia biegłego została wydana w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegły sporządzający tę opinię jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiada bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

Zaznaczyć należy, że organ rentowy nie zgłosił zastrzeżeń do opinii biegłego ortopedy (k. pismo organu rentowego z dnia 24 czerwca 2019 r. wraz z załącznikiem k. 24-25 a.s.). Sąd miał na uwadze, że także odwołująca nie kwestionowała opinii, zarówno biegłego ortopedy jak i neurologa.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie B. S. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 lutego 2019 roku, znak: (...)zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, a także po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne. W szczególności, żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie elementem spornym postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującej i ustalenie, czy przysługuje jej prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawą do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jest przepis art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm., dalej: ustawa emerytalna), zgodnie z którym, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W powołanym przepisie określono warunki konieczne do stwierdzenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione jest przede wszystkim od faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co, do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że Komisja Lekarska ZUS uznała, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

W celu ustalenia stanu zdrowia odwołującej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z ortopedii i neurologii.

Sąd uznał za kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy materiał dowodowy w postaci opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii, albowiem opinia ta pozwoliła na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji, jakie występują w organizmie odwołującej. Zdaniem Sądu, opinia biegłego została wydana w oparciu o obiektywne wyniki badania odwołującej, a biegły lekarz sporządzający opinię jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i doświadczenie zawodowe.

W ocenie Sądu, z treści przedmiotowej opinii jednoznacznie wynika, że stan zdrowia odwołującej czyni ją częściowo, czasowo niezdolną do pracy, bowiem odwołująca przeszła w dniu 9 maja 2019 r. operację, która, zdaniem biegłego sądowego, rokuje poprawę. Analizując opinię biegłego Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistę z zakresu schorzeń występujących u odwołującej, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej odwołującej i jej badaniem. Wydając rozstrzygnięcie Sąd miał także na względzie orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r., sygn. akt II UK 106/09, w którym stwierdzono, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny). Przy ocenie niezdolności do pracy, w myśl art. 12 ustawy rentowej, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter

dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 278 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Okręgowy podzielił wnioski z opinii biegłego i uznał, że z uwagi na występujące u skarżącej schorzenia jest ona częściowo i okresowo niezdolna do pracy.

Biorąc pod uwagę stan faktyczny i prawny ustalone w sprawie, Sąd uwzględniając w całości opinię biegłego ortopedy zmienił zaskarżoną decyzję i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przyznał B. S. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 22 grudnia 2018 r. do dnia 30 listopada 2019 r.

Zarządzenie: Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć (...)